

УДК 070+654.197]:351.751](477)

Закриття телеканалів News One, ZIK та «112 Україна»: медійний і політичний складник

Мар'ян ЖИТАРЮК

д-р н. із соц. комунік., проф.

Львівський національний
університет імені Івана Франка
вул. Генерала Чупринки, 49,
Львів, Україна, 79044

mgzhyt@gmail.com

ORCID ID 0000-0002-5690-5701

© Житарюк М., 2021

У статті М. Житарюка проаналізовано тему санкцій Ради Національної безпеки України (РНБО), запроваджених Указом Президента України 2 лютого 2021 р., виявлено глибину прірви в оцінці внутрішньої й зовнішньої політики не тільки пересічними громадянами, а і представниками українського політикуму, громадських організацій, медійного середовища.

Актуальність піднятої в статті проблеми зумовлена потребою переосмислення сучасних медійних практик в Україні (часом нейтральних, тільки в нас зареєстрованих, а часом відверто ворожих до титульної нації), пошуку в них патріотичного та національного складників як запоруки їхньої трансформації і створення нових контентів та ЗМІ, які можна було б вважати не медіа «обслугою» (партій, організацій, корпорацій), а власне українською журналістикою.

Джерельною базою обрано журналістські матеріали на інформаційних ресурсах в інтернеті, які допомагають з'ясувати суть цього складного питання. Наукова методологія дослідження — це осмислення й науковий аналіз інформаційного та політичного контенту, порівняння й узагальнення, досягнуті з допомогою цитатної та графічної візуалізації.

У процесі дослідження використано широкую палітру думок щодо усвідомлення / неусвідомлення морально-етичного, професійного, фахового складників в утвердженні національної української журналістики в Україні. Виявлено й низку проблем, що випливають із пасивності та соціальної байдужості сучасних журналістів.

Осмислення піднятої проблеми показало низку негативних системних явищ в інформаційному просторі України, що є результатом політичної маргіналізації та світоглядного релятивізму; цьому сприяли культурна, ментальна, історична спадщина, що постали внаслідок тривалого колоніального становища й численних катастроф. Підмічено й те, що нерідко домінує жага вислужитися перед політичними силами-спонсорами, перед медіавласниками-олігархами.

Зроблено й основний висновок: допоки в професійному журналістському середовищі триватиме дискусія у форматі «Хто кращий? Кого слід покарати?», а не «Треба об'єднатися задля збереження й розбудови України», доти й наша держава, і наша журналістика будуть у небезпеці.

Ключові слова: телеканали в Україні, медійне середовище, санкції РНБО, моральний релятивізм журналістів, національний інформаційний простір.

CLOSURE OF NEWS ONE, ZIK AND 112 UKRAINE TV CHANNELS: MEDIA AND POLITICAL COMPONENT

Marian Zhytariuk

Doctor of Science in Social Communications,
Professor

Ivan Franko National University of Lviv
49 General Chuprynka St., Lviv, Ukraine, 79044
mgzhyt@gmail.com
ORCID ID 0000-0002-5690-5701

M. Zhytariuk's article analyzes the topic of sanctions of the National Security and Defense Council of Ukraine (NSDC), introduced by the Decree of the President of Ukraine on February 2, 2021. The study reveals the depth of the gap in domestic and foreign policy assessment not only by ordinary citizens but also by Ukrainian politicians environment.

The relevance of the problem raised in the article is due to the need to rethink modern media practices in Ukraine (sometimes neutral, only registered in our country, and sometimes frankly hostile to the title nation), the search for patriotic and national components as a guarantee of their transformation and creation of new content and media. It could not be considered a media "service" (parties, organizations, corporations), but actually Ukrainian journalism.

The source base is selected journalistic materials on information resources on the Internet, which help to clarify the essence of this complex issue. Scientific research methodology is the comprehension and scientific analysis of informational and political content, comparisons and generalizations achieved with the help of citation and graphic visualization.

The research used a wide range of opinions on the awareness/non-awareness of moral and ethical, professional components in the national Ukrainian journalism establishment in Ukraine. Several problems arising from the passivity and social indifference of modern journalists have been identified.

Understanding of the raised problem showed some negative systemic phenomena in the information space of Ukraine, which is the result of political marginalization and ideological relativism. That process was facilitated by the cultural, mental, and historical heritage that arose as a result of the long colonial situation and numerous catastrophes. It has also been noted that the desire to serve political sponsors and media owners-oligarchs often dominates.

The main conclusion is made: as long as the professional journalistic environment will continue the discussion in the format "Who is the best? Who should be punished?" but not "We must unite for the preservation and development of Ukraine" until then our state and our journalism will be in danger.

Keywords: TV channels in Ukraine, media environment, sanctions of the National Security and Defense Council, moral relativism of journalists, national information space.

Постановка проблеми

Тема санкцій Ради Національної безпеки України (РНБО), запроваджених Указом Президента України 2 лютого 2021 р., виявила всю глибину прірви в оцінці внутрішньої й зовнішньої політики не тільки пересічними громадянами, а і представниками українського політикуму, громадських організацій, медійного середовища.

Закриття телеканалів показало, що насправді багато-хто за три десятиліття Незалежності не спромігся прийняти Україну як свою батьківщину, багато-хто — не здатний на це взагалі, частина — нібито нейтральна, але, потураючи злу, фактично на боці ворогів. Дивує, що навіть політики й чиновники, які існують на кошти українського народу, утримуються з наших податків, займають відверту антиукраїнську позицію, сповідують політику «руського міра», а титульній нації відводять місце на маргінесі.

Усе це — наслідки байдужого ставлення до злочинів більшовизму, відсутності люстрації після розвалу СРСР, толерування двомовності, багатовекторності, пробачення державної зради в Криму тощо. Крім того, в освітньому процесі досі домінує технологічний складник, тому головне тут — запропонувати всілякі новації, звичні поняття й терміни замінити на нібито модерні й чужинські. У вишах і школах доволі часто викладання досі російською, мабуть, для керівників освітніх установ зовсім не важливо, якою мовою навчати учнів-студентів. Тому й маємо не тільки продажних або байдужих політиків-політиканів, невдах-господарників, а й безпринципних медійників, які, мов мантру, повторюють фрази «свобода слова», «право на працю», забуваючи про відповідальність, порядність, чесність, патріотичність.

З огляду на все це, дивує й насторожує начебто суспільна дискусія (а насправді — опір, саботаж намаганням нечисленним спробам чинної влади встановити порядок і встановити законність, захистити досі не сформований національний інформаційний простір, про необхідність якого йшлося й у наших публікаціях). Скажімо, ще у 2008 р. у своїй докторській монографії ми аналізували державну інформаційну політику крізь призму відсутності стратегічних орієнтирів, свободу слова і політичну безвідповідальність ЗМІ, знецінення морально-етичних цінностей журналістики тощо (Житарюк, 2008, с. 248–330).

Мабуть, неможливо припустити, аби в будь-якій європейській країні (в умовах війни!) національні журналістські організації погрозували своїй країні міжнародними судами на догоду політичних сил, що захищають інтереси країни-агресора. А в Україні це трапилось! І після зрадницьких заяв керівництва НСЖУ з цього приводу регіональні первинні осередки не закликали до перегляду такої позиції, не висловили (за окремими винятками) рішучої незгоди, не вийшли

з лав Спільки на знак протесту, бо, мабуть, не здатні повторити кроки своїх учителів, скажімо, В. Й. Здоровеги, який 1990 р. на Шостому з'їзді Спільки журналістів УРСР, попри свист і тупіт ногами значної частини делегатів, попри стягування з трибуни (Павлюк, 2021) на поліг на ухваленні нової стратегії національної, а не радянської і не державної спільки...

Але часи вже не ті, представники медійної та політичної еліт у нашій країні змаліли, змаргіналізувались. Щойно президент США Джо Байден під час інтерв'ю телеканалу ABC назвав Владіміра Путіна вбивцею («Байден вважає Путіна», 2021), як офіційна Москва заявила про відкликання зі США свого посла Анатолія Антонова для проведення консультацій («Позиція ЄС щодо України», 2021). В Україні з 2014 р. сучасна Московщина веде відкрито-гібридну війну, анексувала увесь Крим, перетворила на суцільний цвинтар третину Донбасу, а Україна роками вагається, чи можна припинити дипломатичну місію на території столиці країни-агресора (Посольство України в Російській Федерації. <https://russia.mfa.gov.ua/>).

Отже, *актуальність* піднятої в статті проблеми зумовлена потребою переосмислення сучасних медійних практик в Україні (часом нейтральних, тільки в нас зареєстрованих, а часом відверто ворожих до титульної нації), пошуку в них патріотичного та національного складників як запоруки їхньої трансформації і створення нових контентів та ЗМІ, які можна було б вважати не медіа «обслугою» (партій, організацій, корпорацій), а власне українською журналістикою.

Джерельною базою ми обрали журналістські матеріали, які допомагають з'ясувати суть цього складного питання. *Наукова методологія* дослідження — це осмислення й науковий аналіз інформаційного та політичного контенту, порівняння й узагальнення, досягнуті з допомогою цитатної та графічної візуалізації.

Виклад основного матеріалу.

Восьмий рік триває фаза відкритої агресії РФ проти України в контексті цивілізаційної війни Кремля (Сходу) проти ЄС (Заходу). І весь цей час не можна не дивуватися наївності тих, проти кого здійснюється агресія чи наруга. Не таємниця, що Владімір Путін мріє знищити Європейський Союз, відродивши на теренах колишнього СРСР Московську імперію, помноживши на нуль усіх тих, хто йому готовий протистояти — і балтійські країни, й Україну, і Грузію, й Азербайджан, і Молдову. Що ж до інших, то, можливо, вони й не дуже пручатимуться (Вірменія, Киргизстан, Таджикистан, Узбекистан, Казахстан), але чи такі цікаві вони для Кремля, як ті, хто орієнтований на Захід?

На сучасній Московщині вкотре вручили медалі «За возвращение Крыма» («Категория: Награждённые медалью», 2019). Проте справ-

жня цінність таких речей прописана в «руських рублях» на сайтах їхніх інтернет-магазинів, як-от у «Мире фалеристики» (Мир Фалеристики, б.г.).

Тут, зокрема, неважко побачити, що кожна медаль чи відзнака має свою ціну. Наприклад, «Медаль 5 лет Воссоединения Крыма с Россией (2014–2019)» оцінена 499 рублями, або 160 грн., або майже 6 доларами США, або 5 Євро.

На цьому ж московському ресурсі чимало й інших т. зв. «відзнак» та «нагород», які стосуються не тільки анексії Криму, а й Донбасу, де начебто не було чи немає російських солдатів.

Сьогодні все та ж ситуація, коли висока політика не здатна або не бажає вирішувати питання мирними заходами. Внаслідок ігнорування паритетності учасників домінантою залишається військовий хаос, розв'язаний Москвою на Донбасі та Криму (мілітаризована територія, яка може спалахнути будь-якої миті). Восьмий рік поспіль (це більше, ніж тривала Друга світова і трохи менше за Афганську війну!) Росія де-факто в стані війни проти України, нехай і не визнаної офіційно, але з гарматними, танковими обстрілами, з навченими снайперами, із системами залпового реактивного вогню («Град», «Ураган»), із засобами радіоелектронної розвідки, а найголовніше — з десятками тисяч убитих, поранених, із понівеченими душами, знищеними містами й селами.

Москва впродовж сотень літ у стані перманентної війни проти України. У ХХ ст. винищення відбувалося під егідою «розкуркулення», організування колгоспів і радгоспів. Коли такий задум не спрацював, у 1932–1933 рр. головно в Україні та на територіях, де домінувало українське населення, Москва влаштувала геноцид українства. Внаслідок Голодомору загинуло не менше семи мільйонів українців, переважно селян (Житарюк, 1997).

На тлі нищення національного стрижня в людей, які залишилися живі, хоч не завжди готові були признатися в тому, що вони — українці, партія більшовиків взялася за т. зв. індустріалізацію. Як дешева робоча сила найкраще годилися арештанти й колишні в'язні. Їх звозили сотнями тисяч у Донбас, у степи Херсонщини та Миколаєва, до Криму для будівництва сталеварень і роботи на копальнях. Цим людям справді не була потрібна українська мова, яка до Голодомору панувала в околицях Юзівки та інших міст. Так радянський режим десятиліттями вихолощував національну сутність і людський стрижень, залишки гідності та формував «радянську людину» — «гомо советікус», фактично манкурта, якому байдуже, хто він, хто його батьки, яке в нього майбутнє.

Тому сьогодні не дивує позиція ностальгії за СРСР від манкуртів та їхніх нащадків, яких найбільше — так склалося історично — саме

в Криму та на Донбасі, які звикли до міфів і не здатні оцінювати ситуацію самотужки, без телебачення Росії (пригадуємо собі, що, за указом В. Путіна від 2014 р., телебачення — це також війська!). Але дивує прислужування загарбникам із боку тієї частини суспільства, яка аж ніяк не повинна нагадувати якесь дрантя, не повинна бути «гряззю», «підніжжям» Москви, а має бути будителем національної свідомості, патріотизму... А коли цього немає, то закрадається думка про зраду, про свідомий вибір на користь ворога.

У випадку родинно-кумських стосунків у моделі «Путін — Медведчук» нікого нічого не дивує. Ці люди між собою сильно пов'язані. Але чи мусять українські журналісти, принаймні ті медіапрацівники, які себе такими вважають, продавати «душу й тіло» на угоду роботодавцям? І чи мусять лідери країн ЄС (Франції, Італії, Чехії тощо) вдавати, що нічого не змінилося, що не відбувається геополітична трансформація Євразії в часі гібридної війни сучасної Московії проти Заходу, вдаючись до порад Україні про примирення, порозуміння і відновлення діалогу з Кремлем? Питання риторичні, але ми пам'ятаємо, що подібна політика примирення щодо гітлерівсько-нацистської Німеччини наприкінці 30-х рр. ХХ ст. закінчилася Другою світовою війною. Схоже, історія вчить не всіх і не так, як слід...

Повернемося до Указу Президента України Володимира Зеленського №43/2021 «Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 2 лютого 2021 року «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» від 2 лютого 2021 р. (Президент України, 2021), за яким накладено санкції на Тараса Козака, громадянина України, соратника Віктора Медведчука, та частину їхнього медіахолдингу. Відповідно до ухваленого рішення, заборонена діяльність трьох телеканалів — News One, ZIK та «112 Україна». Причинами такого кроку РНБО називає співпрацю і співфінансування з боку нелегітимних утворень на території Донбасу та розпалювання національної ворожнечі в телевізійних ефірах через заяви про т. зв. громадянський конфлікт в Україні, про потребу домовлятися з РФ і начебто про бажання України продовжувати війну як із братнім російським, так і власним народом.

Опоненти давно Perezрілого рішення — представники «Опозиційної платформи — за життя» («проросійської політичної партії в Україні») («Опозиційна платформа», 2021), їхні політичні союзники та підконтрольні масмедіа, як і вся російська пропаганда, закидають і РНБО, і Президентів надмірні повноваження, недостатню аргументованість, обмеження свободи слова тощо.

Вважаємо, що це рішення правильне, проте ухвалене з великим запізненням. Воно було на часі навіть не восени 2018 р., коли з цього питання визначилася Верховна Рада України й рекомендувала

відповідний документ на підпис Президентів України Петрові Порошенко, а ще навесні 2014 р., коли Україною поширювалися гасла й заклички «російської весни», «Новоросії» тощо, тобто тоді, коли градус кипіння в міждержавних російсько-українських стосунках перейшов усі межі, коли московська пропаганда та місцеві колабораціоністи роздмухували в Україні сепаратизм («Путін — пріді!», «Путін — введі вайска», «Мы хатім у Рассею», «Кієвская хунта», «Фашізм не прайдьот» тощо). Щоправда, задля справедливості, повинні сказати, що до 2018 р. Т. Козак не був власником жодного зі згаданих телеканалів. Так, попередні власники «News One» («News One», 2021) — це Вадим Рабінович та Євген Мураєв, а Тарас Козак набув право власності на нього в жовтні 2018 р., на «112 Україна» («112 Україна», 2021) — у грудні 2018 р., на ZIK («ZIK (телеканал)», 2021) — у червні 2019 р. (до цього часу належав Петрові Димінському).

Коли мова йде про те, що адекватні й рішучі кроки з боку РНБО та Президента України повинні були бути своєчасні, а не з запізненням на шість-сім років, то мається на увазі не персона конкретного політика, проти якого запроваджено санкції, а наповнення, контент теле- чи радіоэфіру впродовж цього часу. Телеканал ZIK до 2019 р. не був проросійським, а позиціонував себе як майданчик для журналістських розслідувань. Але функціонували інші масмедіа, які поспішно вносили напругу й сіяли злобу, і не тільки в електронному, а і друкованому форматі. Оскільки офіційний Київ не спромігся на адекватні державні кроки й не вжив належних засобів захисту інформації та громадян, не реалізувалася політика захисту національного інформаційного простору, то фактично невмінням-байдужістю-інертністю заохочувалась уседозволеність, інформаційний хаос, колабораціонізм.

У контексті різких та образливих заяв різних «персон» про буцімто порушення свободи слова повинні парировати: чи дозволив би товариш Іосіф Сталін, якого так шанують новітні пропагандисти Кремля, полемізувати в радіоэфірі представникам Адольфа Гітлера?! Або ж навпаки?! Стандарти журналістики, звісно, існують. Але не можна вважати журналістикою тотальну політичну пропаганду, нав'язування ідеологем та маніпулювання свідомістю! Ці речі очевидні для більшості, але, як бачимо, не для всіх!

Проросійські політсили зуміли акумулюватися не тільки в цих трьох рейтингових телеканалах, а й у багатьох регіональних масмедіа, у т. ч. і в друкованих виданнях, які й надалі успішно функціонують, розпалюють ворожнечу, розповідають про необхідність відновлення Радянського Союзу (Великої Росії), про «єдино правильну», «істинну» віру — Московське Православ'я, про рятівника всіх слов'ян Владіміра Путіна тощо. Очевидно, що українська наукова і політична спільно-

та повинна була б давно розробити спільні критерії захисту від чужоземного інформаційного впливу на політичний істеблшмент та громадську думку в Україні. Кожен, хто втручається у внутрішні справи України — своїми недолугими порадами та обмеженнями — зі Сходу чи Заходу, повинен зрозуміти, що Україна є, Україна не мовчати-ме й не пхатиме голову в чужу петлю, що під час гібридної війни Росії проти Заходу Україна — також суб'єкт, а не тільки об'єкт політичного права, не тільки арена загострення стосунків, а творець історії.

Попри те, нас, журналістикознавців та громадян, м'яко кажучи, дивує, а по правді — обурює позиція Голови Національної спілки журналістів України Сергія Томіленка (2021), який, наче проросійський політик, вважає, що Україну треба притягнути до відповідальності за... наступ на свободу слова... Нам прикро й за «товариша» Томіленка, і за НСЖУ, і за багатьох членів цієї організації, які, за умов тримання мовчанки, фактично поділяють позицію свого голови і політиків країни-агресора. Тішить, що є все-таки інші думки з цього приводу, це вселяє надію на поступове усвідомлення суті справи. Наприклад, Ольга Герасим'юк стверджує, що заява С. Томіленка не відображає позицію членів Спілки (Герасим'юк, 2021). Гідна і заява Комітету Незалежної Медіа-профспілки України (НМПУ) (Незалежна Медіа-Профспілка України (НМПУ), 2021), проте хотілося б, щоби суспільна та журналістська дискусія була більш масова й українська за змістом.

Після впровадження санкцій і припинення ефірів на Донбасі має місце чергове загострення: через активізацію російських найманців, головно снайперів, більше вбитих і поранених українських воїнів. Президент Леонід Кравчук, Голова української делегації в тристоронній контактній групі з мирного врегулювання ситуації на сході України, пов'язує ці події між собою, бачить між ними зв'язок. На думку п. Кравчука, «війна не закінчиться, поки Європа та США не змусять Росію піти з Донбасу та Криму» (Кравчук, 2021). На цьому тлі медійники України, європейські політики мали б бути одним цілим проти російської агресії, але ж ні... Президент Франції Еммануель Макрон, вважає, що щодо інших питань (крім України та Навального, де позиція ЄС має залишатися послідовною, у відносинах із РФ європейська сторона має вести всеохопний діалог, його політика спрямована на відновлення та продовження діалогу з Росією, адже «Європа і РФ мають спільну історію і культуру, є географічними сусідами» («Позиція ЄС щодо України», 2021).

Не полемізуватимемо з п. Е. Макроном, а проілюструємо факт згаданого діалогу «ЄС — Росія» мовою цифр (на жаль, за 2019 р.): експорт нафтопродуктів Російською Федерацією — 142,8 млн т. Доходи від експорту скоротилися (бо ціна на нафту була нижчою, ніж у попередні роки), однак склали 66,88 млрд доларів США. Доходи «Газпро-

му» — 41, 63 млрд доларів США, експорт скрапленого природного газу (тут зростання наполовину!) — 7,92 млрд доларів США (Іванов, 2021). Разом — 116,43 млрд доларів США. І так щорічно (цифри дещо змінюються, але не нижчі за 100 млрд доларів США)! Така справжня ціна, позалаштункова, антиросійським санкціям — фінансування московського правління на сотні мільярдів доларів та відмова у фінансовій допомозі Україні.

Висновки

З одного боку, медіасередовище України — результат культурної, ментальної, історичної спадщини, що постала внаслідок тривалого колоніального становища й численних катастроф. З іншого боку — це намагання вислужитися перед політичними силами-спонсорами, перед медіавласниками-олігархами, які найкраще розуміють мову фінансів і далекі від українських національних смислів. Допки в професійному журналістському середовищі триватиме дискусія у форматі «Хто кращий? Кого слід покарати?», а не «Треба об'єднатися задля збереження і розбудови України», доти й наша держава, і наша журналістика будуть у небезпеці.

СПИСОК БІБЛІОГРАФІЧНИХ ПОСИЛАНЬ

- Байден вважає Путіна вбивцею і обіцяє швидкі «наслідки» для Росії.* (2021, 17 березня). BBC News. Україна. <http://surl.li/oamf>
- Відкликання посла Росії з США: коментарі американських експертів.* (2021, 19 березня). Голос Америки. <http://surl.li/oamk>
- Герасим'юк, О. (2021, 3 лютого). *Герасим'юк: Заява Томіленка про санкції не відображає позицію НСЖУ.* Укрінформ. <http://surl.li/mvmz>
- Житарюк, М. (1997). *Московська режисюра голокосту: слов'янська любов чи азійська ненависть? Трактатування проблеми в українській та закордонній журналістиці довоєнного періоду: історико-публіцистичний аспект.* За вільну Україну.
- Житарюк, М. (2008). *Соціокультурна модель журналістики: традиції і новаторство* [Монографія]. Простір-М.
- Іванов, О. (2020, 11 лютого). *Потоки не радують. Нафтогазові доходи Росії за рік знизилися.* *Новое время.* <http://surl.li/mvqk>
- Категорія: Награжденные медалью «За возвращение Крыма». (2019, 18 марта). В *Википедия.* <http://surl.li/mmdq>
- Кравчук, Л. (2021, 27 февраля). *Леонид Кравчук: война не закончится, пока Европа и США не заставят Россию уйти из Донбасса и Крыма* [Видео]. Deutsche Welle. <http://surl.li/mvot>
- Мир Фалеристики. (б.г.). *Хиты продаж.* <https://www.mir-faleristiki.ru/>
- Незалежна Медіа-Профспілка України (НМПУ). (2021, 3 лютого). *Заяву Комітету НМПУ з приводу введення Указом Президента санкцій, що тягне фактичне закриття окремих телеканалів в Україні* [Оновлення статусу]. Facebook. <http://surl.li/nxkf>

Опозиційна платформа — За життя. (2021, 19 березня). В *Вікіпедія*. <http://surl.li/hkgx>

Павлюк, І. (2021, 17 березня). Володимир Здоровета: текст — контекст — підтекст. *Золота пектораль*. <http://surl.li/nzlp>

Позиція ЄС щодо України на переговорах з Росією має бути твердою — Макрон. (2021, 4 лютого). Укрінформ. <http://surl.li/mvpg>

Посольство України в Російській Федерації. (б.р.). *Головна*. <https://russia.mfa.gov.ua/>

Президент України. (2021). *Указ Президента України Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 2 лютого 2021 року «Про застосування персональних спеціальних економічних та інших обмежувальних заходів (санкцій)» (№ 43/2021 від 2 лютого 2021 року)*. <https://www.president.gov.ua/documents/432021-36441>

112 Україна. (2021, 12 квітня). В *Вікіпедія*. <http://surl.li/mvkn>

Томіленко, С. (2021, 3 лютого). *Позасудова раптова заборона діяльності трьох українських телеканалів — це надзвичайна ситуація* [Оновлення статусу]. Facebook. <http://surl.li/mvrq>

News One. (2021, 6 апреля). В *Вікіпедія*. https://ru.wikipedia.org/wiki/News_One

ЗІК (телеканал). (2021, 13 квітня). В *Вікіпедія* <http://surl.li/mvkt>

REFERENCES

Biden vvažhaie Putina vbyytseiu i obitsiaie shvydki «naslidky» dlia Rosii [Biden Considers Putin a Murderer and Promises Quick «Consequences» for Russia]. (2021, March 17). BBC News. Ukraine. <http://surl.li/oamf> [in Ukrainian].

Herasym'iuk, O. (2021, February 3). *Herasym'iuk: Zaiava Tomilenka pro sanktsii ne vidobrazhaie pozytsiiu NSZhU* [Gerasimyuk: Tomilenko's Statement on Sanctions Does not Reflect the Position of the NSJU]. Ukrinform. <http://surl.li/mvmz> [in Ukrainian].

Ivanov, O. (2020, February 11). *Potoky ne raduiut. Naftohazovi dokhody Rosii za rik znyzylisia* [Streams do not Please. Russia's Oil and Gas Revenues Fell for the Year]. *Novoe vremia*. <http://surl.li/mvqk> [in Ukrainian].

Kategoriya: Nagrazhdennye medal'yu «Za vozvrashchenie Kryma» [Category: Awarded with the Medal «For the Return of Crimea»]. (2019, March 18). In *Wikipedia*. <http://surl.li/mmdq> [in Russian].

Kravchuk, L. (2021, February 27). *Leonid Kravchuk: voina ne zakonchitsya, poka Evropa i SShA ne zastavyat Rossiyu uiti iz Donbassa i Kryma* [Leonid Kravchuk: the War will not end Until Europe and the United States Force Russia to Leave Donbass and Crimea] [Video]. Deutsche Welle. <http://surl.li/mvot> [in Russian].

Mir Faleristiki. (n.d.). *Khity prodazh* [Bestsellers]. <https://www.mir-faleristiki.ru/> [in Russian].

News One. (2021, April 6). In *Wikipedia*. https://ru.wikipedia.org/wiki/News_One [in Russian].

Nezalezhna Media-Profspilka Ukrainy (NMPU). (2021, February 3). *Zaiavu Komitetu NMPU z pryvodu vvedennia Ukazom Prezydenta sanktsii, shcho tiahne faktychne zakryttia okremykh telekanaliv v Ukraini* [Statement of the NMPU Committee on the Imposition of Sanctions by the Presidential Decree, which

- Entails the Actual Closure of Certain TV Channels in Ukraine] [Status update]. Facebook. <http://surl.li/nxkf> [in Ukrainian].
- 112 Ukraine. (2021, April 12). In *Wikipedia*. <http://surl.li/mvkn> [in Ukrainian].
- Opozytsiina platforma — Za zhyttia [Opposition Platform — For Life]. (2021, March 19). In *Wikipedia*. <http://surl.li/hkgx> [in Ukrainian].
- Pavliuk, I. (2021, March 17). Volodymyr Zdoroveha: tekst — kontekst — pidtekst [Volodymyr Zdoroveha: Text — Context — Subtext]. *Zolota pektoral*. <http://surl.li/nzlp> [in Ukrainian].
- Posolstvo Ukrainy v Rosiiskii Federatsii [Embassy of Ukraine in the Russian Federation]. (n.d.). *Home*. <https://russia.mfa.gov.ua/> [in Ukrainian].
- Pozytsiia YeS shchodo Ukrainy na perehovorakh z Rosiieiu maie buty tverdoiu — Makron [The EU's Position on Ukraine in Negotiations with Russia Must be Firm — Macron]. (2021, February 4). *Ukrinform*. <http://surl.li/mvpg> [in Ukrainian].
- Prezydent Ukrainy. (2021). *Ukaz Prezydenta Ukrainy Pro rishennia Rady natsionalnoi bezpeky i oborony Ukrainy vid 2 liutoho 2021 roku «Pro zastosuvannia personalnykh spetsialnykh ekonomichnykh ta inshykh obmezhuvalnykh zakhodiv (sanktsii)»* [Decree of the President of Ukraine On the Decision of the National Security and Defense Council of Ukraine of February 2, 2021 «On the Application of Personal Special Economic and Other Restrictive Measures (Sanctions)»] (№ 43/2021 of February 2, 2021). <https://www.president.gov.ua/documents/432021-36441> [in Ukrainian].
- Tomilenko, S. (2021, February 3). *Pozasadova raptova zaborona diialnosti trokh ukrainskykh telekanaliv — tse nadzvychaina sytuatsiia* [The Extrajudicial Sudden Ban on the Activities of Three Ukrainian TV Channels is an Emergency] [Status update]. Facebook. <http://surl.li/mvrq> [in Ukrainian].
- Vidklykannia posla Rosii z SShA: komentari amerykanskykh ekspertiv [Recall of the Russian Ambassador to the United States: Comments from American Experts]. (2021, March 19). *Voice of America*. <http://surl.li/oamk> [in Ukrainian].
- Zhytariuk, M. (1997). *Moskovska rezhysura holokostu: slov'ianska liubov chy aziiska nenavyst? Traktuvannia problemy v ukrainskii ta zakordonnii zhurnalistytsi dovoiennoho periodu: istoryko-publitsychnyi aspekt* [Moscow Directing the Holocaust: Slavic Love or Asian Hatred? Interpretation of the Problem in Ukrainian and Foreign Journalism of the Pre-War Period: Historical and Journalistic Aspect]. *Za vilnu Ukrainu* [in Ukrainian].
- Zhytariuk, M. (2008). *Sotsiokulturna model zhurnalistyky: tradytsii i novatorstvo* [Sociocultural Model of Journalism: Traditions and Innovation] [Monograph]. *Prostir-M* [in Ukrainian].
- ZIK (TV Channel). (2021, April 13). In *Wikipedia*. <http://surl.li/mvkt> [in Ukrainian].